

cer vil de overhovedet ikke se i deres Blade. Forholdet er nemlig det — hvad nogle af de Herrer maaske er uvidende om —, at en Mængde af de Folk, som paa denne Maade averterer efter Penge, er straffede Personer eller Fallenter, det er Folk, som giver sig af med Pengeafpresning. Det er gaaet saa vidt, at der i et enkelt Tilfælde var en Mand, der laante en 20 000 Kr. ud til en saadan Annoncør. Han skulde altsaa have den høje Rente, men han fik selvfølgelig ingen Renter undtagen de første Maaneder. Men ikke nok dermed: senere henvendte vedkommende Gentleman, som havde laant Pengene, sig til ham og sagde: Du kommer til at forstrække mig med nogle flere Penge, thi ellers vil dit Navn komme offentligt frem, og det vil blive bekendt for Offentligheden, at du har laant mig Penge til saa høj en Rente.

Af denne Beskaffenhed er disse Sager, og det er uværdigt for Pressen at yde sin Medvirkning i denne Henseende. Jeg haaber derfor, at Pressen vil tage sig kraftigt af denne Sag. Der er for Øjeblikket et stort Avertissement i de københavnske Blade, hvori en Mand lover 5 pCt. forud i maanedlig Rente mod betryggende Sikkerhed. Ja, det kan godt være, at det er betryggende Sikkerhed. Der er jo Forretninger, som hellere giver Udlaan paa falske Veksler end paa ægte Veksler — overfor mange Personer er de falske Veksler meget bedre end de ægte —, men selve Forretningen er i mange Tilfælde af en lyssky Natur. Jeg haaber derfor, at Pressen vil være Justitsministeriet behjælpelig med at faa disse Annoncer ud af Bladene; en anden Vej er at lade de averterende komme frem med Navns Nævnelser, saa Folk kan se, hvem det er.

Der er i Øjeblikket en Mand, som averterer paa den omhandlede Maade, paa hvem Justitsministeriets Øjne skal vedblive at hvile, indtil vi, som jeg haaber, faar ham straffet. Han er Fallent, men ikke desmindre laaner han Penge til disse høje Procenter. Jeg haaber, det skal lykkes at ramme ham efter den Regel i Straffeloven, som siger, at den, der laaner Penge uden Spor af Udsigt til at kunne betale dem tilbage, skal straffes. Men det er en vanskeligt Sag, thi de, der laaner ham Penge, holder ikke af, at deres Navne kommer frem.

Jeg vil derfor advare alle mod at laane Penge ud paa de Vilkaar, der her er Tale om. De vil nemlig fra det Øjeblik, de har laant Penge ud til en saadan Gentleman, gaa i Ængstelse, ikke blot for ikke at faa deres Renter — det er nu en Biting, dem faar de for øvrigt kun i de første Par

Maaneder, og de mister tillige selve Kapitalen —, men, hvad der er værre, ogsaa for at faa deres Navne offentligt frem. Thi naar vedkommende Pengeudlaaner gaar fallit eller dør, kommer deres Navne let frem til offentlig Beskuelse. Jeg vil derfor raade ogsaa dem, der laaner Penge ud paa saadanne Vilkaar, til at tage sig i Agt. Men først og fremmest haaber jeg paa Pressens Bistand. Der vil fra Justitsministeriets Side blive skredet ind paa den Maade, jeg allerede har nævnt. Men der vil yderligere i det forestaaende Forslag til en ny Straffelov blive optaget Aagerbestemmelser, ligesom der findes i den norske Straffelov og i de tyske, østrigske og svejtsiske Straffelovforslag. Paa denne Maade haaber jeg, vi kan ramme en Pæl gennem den Trafik, der her er Tale om.

Nu maa man dog ikke tro, at vi staar fuldstændig uden Hjælpemidler paa dette Omraade. Thi selve de fattige Mennesker, som igen laaner Penge af disse Annoncører, er beskyttet af den danske Lovgivning, naar blot de vil benytte sig af den Regel, vi har i den gældende Lov. I Loven af 8. Maj 1917 hedder det nemlig, at naar nogen har udnyttet en andens Nød, Letsind, Enfoldighed, Uerfarenhed til at opnaa Fordele, som ikke staar i Forhold til det, han har ydet, behøver den paagældende ikke at betale de Penge, der er Tale om. Men det er jo den Slags Sager, hvor man til det sidste betaler. Jeg har selv som Dommer set det Tilfælde, at da den vedkommende i 3 Aar havde betalt sine maanedlige Afdrag, viste det sig, at han endnu skyldte meget mere, end han nogen Sinde havde laant. Det ser derfor ud, som om man er hjælpeløst fortabt, naar man er kommet i saadanne Klør. Derfor mener jeg, det er vigtigt, at Pressen tager fat paa dette Omraade, indtil vi kan faa gennemført en Aagerlovgivning.

Det ærede Medlem Hr. Lebeck var inde paa Spørgsmaalet om Dommerfuldmægtigene i Sønderjylland. Det er et Spørgsmaal, som spiller en stor Rolle, og der er nu Lovforslag derom fremlagt paa Rigsdagens Bord. Det er altid godt at tale rent ud om Sagen, og jeg tror nu ikke, at det, som interesserer i Sønderjylland, saa meget er det at komme bort fra det Forhold, at Dommerfuldmægtigene driver privat Paksis, som det er dette at faa indført bestemte Takster for de Forretninger, Juristerne udfører, saaledes som man har været vant til det, da man hørte under Tyskland. Hvis man ikke opnaar dette, tror jeg ikke, man er saa interesseret i at opnaa, at Dommerfuldmægtigene ikke maa drive privat Praksis.